

soukromníka k soukromé korporaci, po případě mezi členy jako soukromníky v rámci spolku mezi sebou). Nelze dovoditi ani ze spolkového zákona, ani z jiných zákonů, že jde o poměry veřejnoprávní. (Srovnej »Pražák: Spory o příslušnost, II. díl strana 79 a násl., článek Dr. Matějky v Slovníku veřejného práva: Korporace veřejnoprávní II. díl str. 370 a násl., rozh. nejv. soudu sb. čís. 9401 [vyloučení stížnosti k správnímu úřadu, když člen spolku vyloučen, a rozhodnuto o tom pořadem práva] čís. 9043 [soudy rozhodly o vyloučení člena ze spolku] a čís. 7167 [uznán pořad práva pro určení členství ve spolku]). Z toho vyplývá, že žalobní nárok jest nárokem soukromoprávním, o němž přísluší rozhodovati řádnému soudu, ano není rozhodování přikázáno jinému úřadu neb orgánu. Ani ze stanov spolku nevyplývá, že jde o veřejnoprávní poměr.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně dovodil, že žalobní nárok jest nárokem soukromoprávním, a že jest o něm rozhodovati řádným soudem. Dovolatelovy vývody nejsou s to, by vyvrátily přílehlavé důvody napadeného usnesení, jež vyhovují stavu věci a zákonu a k nimž se dodává toto: Vliv státní správy na vznik spolků podrobených spolkovému zákonu ze dne 15. listopadu 1867 čís. 134 ř. zák. záleží v tom, že jí přísluší spolek zapověděti z důvodů v § 6 výčetmo uvedených, když spolek podle svého účelu nebo zařízení se přičí zákonu nebo právu, nebo je-li státu nebezpečný. Na soukromoprávní povaze spolkové smlouvy se nemění nic tím, že nebylo zřízení spolku správním úřadem zapověděno (§ 6 a 7 spol. zák.). Dozorčí právo propůjčené státní správě nad spolky podle spolkového zákona slouží jen k ochraně zájmů veřejných, všechny jiné zájmy musí si členové chrániti sami. Ani z dozorčího práva státní správy nad spolky nelze tedy dovoditi jejich veřejnoprávní ráz. Totéž platí i pokud jde o právo státní správy spolek rozpustiti, neboť podle § 113 ústavní listiny může se tak státi jen, když jeho činností byl porušen trestní zákon, nebo veřejný pokoj a řád. Členství žalobce ve spolku spočívá na smlouvě (na stanovách), jeho poměr ke spolku jest soukromoprávního rázu, o žalobním nároku jest rozhodnouti pořadem práva.

Čís. 11480.

Není porušením zásady slyšení účastníků před rozhodnutím (§ 41 (2) písm. g zák. čís. 100/1931), že nebyly účastníkům sděleny výsledky konaného šetření a že nebyli slyšeni svědci vedení o tvrzení v rekursu.

Honební zákon pro Čechy (ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák.).

Není nezákonností, že soud neshledal porušení předpisů § 46 honeb. zák. v tom, že smluvčí soud zahájil jednání o škodě, ač se poškozený

před tím neucházel o náhradu škody u majitele honitby, pokud se týče nebyl s ní zamítnut.

Není nezákonností, že byli ve vyrozumění vrchního rozhodčího o důvěrnících, jež on sám určil, uvedeni čtyři rozhodčí, ale nebylo uvedeno, kteří dva z nich jsou stanoveni pro jednání o určité škodě.

Není nezákonností, že obsílka k jednání smluvčího soudu nebyla doručena majitelům honitby k vlastním rukám. Vyrozumění o jednání smluvčího soudu, řízené na manžela patrně také jako na zástupce jeho manželky, platí i za vyrozumění jí samé.

Výrok smluvčího soudu není neúplným pro to, že nebylo v něm uvedeno, v čem byla škoda shledána a jak byla škoda odhadována.

(Rozh. ze dne 17. března 1932, R I 128/32.)

Zmateční stížnost Eugena a Johanny T-ových proti výroku rozhodčího soudu ze dne 20. listopadu 1930, pokud jím Eugen a Johanna T-ovi, jakožto páni myslivosti byli uznáni povinnými zaplatiti Anně K-ové náhradu škody 430 Kč způsobenou zvěří na pozemku č. kat. 339/4 v B., byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Do napadeného usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, stěžují si dovolací rekurenti, vytýkajíce mu zmatečnost (§ 46 (2) nesp. říz.), leč neprávem. Pokud jde o zmatečnost a, pokud dovolací rekurenti, co se toho týče, vytýkají, že prý byla v provedeném řízení porušena zásada slyšení účastníků před rozhodnutím (§ 41 (2) písm. g) nesp. říz.), není výtku oprávněna. O zrušovací stížnosti (§ 46 českého honeb. zák.) bylo s účastníky na soudě jednáno a požadavku slyšení účastníků bylo tudíž vyhověno. Není porušením zásady o slyšení účastníků před rozhodnutím a není tudíž zmatečností podle § 41 (2) písm. g) nesp. říz., že nebyly účastníkům sděleny výsledky konaného šetření a že nebyli slyšení svědci dovolacími rekurenty o jejich tvrzení v rekursu vedení. Pro to bylo by lze snad vytýkati neúplnost řízení, nikoli zmatečnost, pokud se týče výtky zmatečnosti z toho důvodu napadenému usnesení činěná nedopadá.

Nezákonnost spatřují dovolací rekurenti v tom, že rekursní soud ponechal v platnosti výrok smluvčího soudu, ačkoli prý nebyly co se týče řízení smluvčího soudu a jeho výroku zachovány náležitosti předepsané v § 46 českého honeb. zák. K této výtce nelze však přisvědčiti. Není nezákonností, že neshledal rekursní soud porušení předpisů § 46 honeb. zák. v tom, že smluvčí soud zahájil jednání o škodě Anny K-ové, ačkoli Anna K-ová se před tím o náhradu škody u dovolacích rekurentů neucházela, pokud se týče nebyla s ní zamítnuta. Nehledíc totiž k tomu, že se podle zjištění nižších soudů Anna K-ová dříve než u smluvčího soudu žalovala, u dovolacích rekurentů, u jejich lesní správy, o náhradu

škody ale marně ucházela, není v honebním zákoně stanoven pro vznesení žaloby u smluvčího soudu předpoklad, že se poškozený před tím u toho, kdo jest náhradou povinen, o náhradu ucházel. Z posledního odstavce § 45 českého honeb. zák. naopak vyplývá, že se může poškozený i bez předchozího ucházení se o náhradu u toho, kdo jest náhradou povinen, přímo obrátiti žalobou na smluvčí soud o náhradu škody.

Rovněž není nezákonností, že rekursní soud nezrušil výrok smluvčího soudu proto, že ve vyrozumění vrchního rozhodčího o důvěrnících, které za dovolací rekurenty, ani je sami nejmenovali, k jednání smluvčího soudu určil, byli uvedeni čtyři rozhodčí, ale neuvedeno, kteří dva z nich jsou stanoveni pro jednání o škodě Anny K-ové. Jest jisto, že dva z oněch čtyř důvěrníků byli členy smluvčího soudu, jenž škodu Anny K-ové zjišťoval a o ní rozhodl a ježto ve vyrozumění o důvěrnících byli uvedeni, nebyli dovolací rekurenti na právu na vyrozumění o důvěrnících zkráceni. Nebyly tedy co se týče vyrozumění o důvěrnících porušeny předpisy § 46 čes. honeb. zákona a rekursní soud, nezrušiv proto výrok smluvčího soudu, nedopustil se nezákonnosti.

Není nezákonností, že rekursní soud nevyhověl zrušovací stížnosti, pokud v ní bylo uplatňováno, že obsílka k jednání smluvčího soudu nebyla doručena dovolacím rekurentům do vlastních rukou. V honebním zákoně není předpisu o doručování, nanejvýš není předepsáno doručení obsílky k jednání smluvčího soudu do vlastních rukou. Uznal-li rekursní soud doručení obsílky k rukám lesního správce dovolacích rekurentů, tehdy nepřítomných, za platné, není to proti zákonu a výtka nezákonnosti z toho důvodu není opodstatněna. Pokud jde o to, že vyrozumění o jednání smluvčího soudu bylo řízeno a též — uvedeným způsobem — doručeno jen Eugenu T-ovi, nikoli také Johanně T-ové, není ani v tom nezákonnosti, nanejvýš nelze v tom spatřovati nedostatek vyrozumění Johanně T-ové o jednání smluvčího soudu. I při jednání smluvčího soudu jest zastoupení možné a přípustné. Manžel jest, pokud mu správa nebyla vypovězena, správcem majetku manželčina (§ 1238 obč. zák.), k němuž patří i honební právo, zastupuje ve věcech patřících k obyčejné správě manželku a vyrozumění o jednání smluvčího soudu řízené na Eugena T-a patrně také jako na zástupce jeho manželky Johanně T-ové, platí tudíž i za vyrozumění jí samé. Neshledal-li rekursní soud, takto uvažuje, nedostatek vyrozumění Johanně T-ové, není v tom, jak řečeno, nezákonnosti a nelze ani v tom směru přisvědčiti k výtce nezákonnosti.

Zbývá výtka nezákonnosti, spatřované v tom, že rekursní soud nevyhověl zrušovací stížnosti z důvodu, že jest výrok smluvčího soudu neúplný. Co se toho týče, vytýkají dovolací rekurenti zejména, že není ve výroku uvedeno, v čem byla škoda shledána a jak byla škoda odhadována. Avšak v § 46 českého honeb. zákona stanoví se jen, že smluvčí soud má rozhodnouti, má-li se dáti náhrada a jaká. Ve výroku smluvčího soudu jest uvedeno nejen, že náhrada patří a v jaké výši, nýbrž i že se náhrada přisuzuje Anně K-ové proti dovolacím rekurentům jako povinným a zač, že za škodu způsobenou zvěří na parcele čís. 339/4

v B. a stanoveno, do kdy je náhradu dáti. Podle toho ustanovení § 46 honeb. zák. nebylo porušeno. Není proto nezákonností, že rekursním soudem nebyla zrušovací stížnost uznána ani z posléz uvedeného důvodu za opodstatněnou.

Čís. 11481.

Žalobě, již se domáháno rozsudku, že vnucený vklad zástavního práva jest neplatný a že jest žalovaný (vymáhající věřitel) povinen svoliti k jeho výmazu, nelze vyhověti, dokud není odstraněn rozsudek, na jehož základě byl sporný vklad povolen a jenž zní proti žalobci, byl mu také doručen a nabyt proti němu formální pravomoci.

(Rozh. ze dne 17. března 1932, Rv I 2178/30.)

Žaloba B-a o zaplacení peněžitě pohledávky byla doručena Josefu L-ovi mladšímu, jenž se k jednání nedostavil, načež byl vynesena rozsudek pro zmeškání podle žaloby. Tento rozsudek byl doručen dne 5. dubna 1929 Josefu L-ovi staršímu, jenž ho dne 8. dubna 1929 vrátil soudu s tím, že s B-em nebyl v obchodním spojení; odvolání do rozsudku Josef L. starší nepodal. Na nemovitosti Josefa L-a staršího bylo pak na základě onoho rozsudku vloženo vnucené zástavní právo. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Josef L. starší na B-ovi, by bylo uznáno právem, že vklad zástavního práva na žalobcových nemovitostech jest neplatný, že žalovaný jest povinen to uznati a svoliti k výmazu zástavního práva. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce se domáhá rozsudku, že vnucený vklad práva zástavního jest neplatný a že jest žalovaný povinen svoliti k výmazu tohoto práva zástavního. Žaloba napadá tedy platnost vkladu a domáhá se obnovy předešlého knihovního stavu (§ 61 kn. zák.), zrušení exekuce (§ 39 prvý odstavec ex. ř.), ale nechává nedotčeným rozsudek (veřejnou listinu podle § 31 kn. zák.), který jest exekučním titulem pro vnucený vklad práva zástavního podle § 1 čís. 1 a § 88 ex. ř. Tento rozsudek zněl proti žalobci Josefu L-ovi, domkaři v D., byl mu také doručen a nabyt proti němu formální pravomoci. Žalobce se mohl proti rozsudku brániti buď odvoláním z důvodu zmatečnosti, protože mu žaloba nebyla doručena (§ 477 čís. 4 c. ř. s.), nebo včasně podanou žalobou pro zmatečnost (§§ 529 čís. 2 a 534 prvý odstavec čís. 2 c. ř. s.), ale neučinil ani to ani ono. Dokud nebyl odstraněn tento exekuční titul, dotud nelze vyhověti žalobě, která se domáhá výmazu vnuceného práva zástavního, tedy zastavení exekuce za současného zrušení všech provedených exekučních úkonů (§ 39 prvý odstavec ex. ř.). Prostě řečeno, žalobce odporoval účinku, nikoliv příčině vedené exekuce. Z toho je zřejmo, že žaloba tak, jak zní, nemohla vésti k cíli.